

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka akcyjna w P. wniosła przeciwko pozwanemu (...) Spółce jawnej o zapłatę kwoty 8279,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa, z uwagi na skuteczne wypowiedzenie łączącej strony umowy.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 7 maja 2015r. (...) spółka akcyjna w P. zawarła z pozwaną (...) Spółką jawną, umowę kompleksową numer (...). W jej ramach powód zobowiązał się do sprzedaży energii elektrycznej oraz jej dystrybucji na potrzeby obiektu handlowego w M. na M., a pozwany do odbioru energii i zapłaty za świadczoną usługę.

Bezsporne.

Pozwana z końcem kwietnia 2017 r. wypowiedziała najem lokalu na M. w M.. Po tym czasie pozwana została obciążona przez powódkę należnościami wynikającymi z dwóch faktur z tytułu wiążącej strony umowy, które zostały zapłacone. W nieustalonym czasie pozwana złożyła przedstawicielowi powódki wypowiedzenie umowy kompleksowej.

Dowód:

- zeznania świadka R. M., k. 66-67,
- zeznania pozwanego T. W., k. 105-106 i na płycie CD.

Pismem z dnia 30.10.2017r. powódka wypowiedziała pozwanej umowę z dnia 7.05.2015r.

Pismem z dnia 3.01.2018r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 7961,17zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 28
- pismo z dnia 30.10.2017r., k. 57.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie należności, wynikającej z umowy kompleksowej o sprzedaż i dostarczanie energii elektrycznej. Umowa opisana jest w art. 5 ust. 3 i 4 ustawy Prawo energetyczne.

W sprawie bezsporne było wyłącznie zawarcie przez strony umowy kompleksowej z dnia 7.05.2015r., sporne zaś było ustalenia z jakiego tytułu wynikają dochodzone pozwem kwoty, wysokości roszczenia powoda oraz daty wypowiedzenia umowy kompleksowej.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 6 kc na powodzie ciążył obowiązek wykazania zarówno istnienia roszczenia – tj. istnienia zobowiązania po stronie pozwanej jak i jego wysokości. Celem wykazania swoich twierdzeń powód przedłożył dowody w postaci: umowy kompleksowej, wypowiedzenia umowy oraz wezwania do zapłaty. Powód nie załączył do pozwu faktur VAT, jak również nie wskazał sposobu wyliczenia roszczeń. Dokumenty

takie nie stanowiły załącznika do pozwu, jak również nie zostały złożone w dalszych pismach procesowych lub na rozprawie. Należy tu podkreślić, że nie jest rzeczą sądu (w szczególności w postępowaniu gospodarczym) zbieranie czy gromadzenie dowodów. Tym samym ewentualne uchybienia dowodowe – które nota bene nie stanowią braku, o którym mowa w art. 130 kpc – muszą obciążać strony procesu.

Co więcej jak wynikało ze stanowiska powoda wyrażonego w piśmie procesowym z dnia 2.10.2018r. (k. 56) dochodzona wierzytelność miała stanowić odszkodowanie z tytułu dokonania wypowiedzenia umowy w trakcie jej trwania. Powód powoływał się przy tym na postanowienia umowne, które jednak w tej części również nie zostały do sprawy przedłożone.

W tym kontekście nie sposób było uznać za wykazanej zarówno rzeczywistej podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, a tym bardziej wysokości roszczenia. Twierdzenia pozwu zostały zaś wprost zaprzeczone przez pozwanego, który wskazywał, że nie wie z jakiego tytułu zostały wystawione faktury, o których mowa w pozwie. Również z zeznań świadka R. M. (2) nie wynikało z jakiego tytułu wynika roszczenie powoda. Świadek zeznawał zarówno o dwóch fakturach, wystawionych pozwanej po wypowiedzeniu najmu lokalu na M., które miały być jednak zapłacone, jak również o karze jaką powód chciał obciążyć pozwaną z tytułu niedotrzymania warunków umowy (k. 67).

Zdaniem sądu nie mogło być wystarczającym dowodem na istnienie, a w szczególności na wysokości roszczenia samo wezwania do zapłaty. Po pierwsze jest to pismo stworzone przez stronę procesu, po drugie nie wynika z niego jakiego tytułu i jakiego okresu dotyczą wierzytelności, a po trzecie nie wynika z niego w jaki sposób powód wyliczył swoją wierzytelności.

Pozwana nie zdołała wykazać daty z jaką miała wypowiedzieć umowę kompleksową. Na tą okoliczność nie złożyła żadnego dowodu z dokumentów, powołując dowody z zeznań świadków. Sam zaś fakt wypowiedzenia został wykazany zeznaniami świadka R. M. (2), jak również twierdzeniami samego powoda, który wskazywał, że właśnie z tego tytułu rości prawo do odszkodowania. Żaden jednak z przesłuchanych świadków nie wskazał konkretnej daty wypowiedzenia.

Mając więc na uwadze, że powód nie wykazał podstawy faktycznej i prawnej dochodzonego roszczenia, a tym samym jego wysokości powództwo oddalono w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 98 § 1 k.p.c

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)